

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/4/2025
Identifikačné číslo spisu:	8016200188
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8016200188.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obce Palota, Medzilaborce, Palota 45, IČO: 00 323 373, zastúpenej advokátom JUDr. Ľubošom Bajúžikom, Humenné, Námestie slobody 2, proti žalovanému LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, Banská Bystrica, Námestie SNP 8, IČO: 36 038 351, zastúpenému advokátom JUDr. Pavlom Halajom, Revúca, Námestie slobody 2, o určenie neplatnosti uznesenia zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 11C/14/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29. februára 2024 sp. zn. 18Co/22/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 14. júna 2022 č. k. 11C/14/2019-459 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti uznesení zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov Poľovného revíru Danova - Palota, ktoré sa konalo 11. decembra 2015 podľa notárskej zápisnice notára JUDr. Alexandra Demetera. Zároveň žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Podľa súdu prvej inštancie bola spornou otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, existencia naliehavého právneho záujmu na podaní žaloby a dôvody, pre ktoré sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti uznesení zhromaždenia. Zdôraznil, že z hľadiska predmetu konania o určenie neplatnosti uznesenia zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov pasívna legitímácia nesvedčí len osobe, ktorú žalobkyňa označila ako žalovaného, ale všetkým vlastníkom poľovných pozemkov tvoriacich spoločný poľovný revír. Podľa názoru súdu stranami v takomto spore musia byť všetci vlastníci poľovných pozemkov, pretože rozhodnutie zhromaždenia sa právne prejavuje v ich spoločnom postavení a prípadné určenie neplatnosti uznesenia by sa muselo dotknúť všetkých. Ide teda o nerozlučné spoločenstvo v zmysle § 77 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), keďže rozsudok sa musí vzťahovať na každého z účastníkov spoločného

právneho vzťahu. V tejto súvislosti poukázal aj na ustálenú judikatúru, podľa ktorej v prípadoch spoločných práv a povinností musia byť účastníkmi konania všetky subjekty dotknuté sporným právnym vzťahom. Skutočnosť, že za vlastníkov podpisujú právne úkony splnomocnenci zvolení na zhromaždení, nemá vplyv na otázku vecnej legitímácie. Keďže žalobkyňa na strane žalovaných neoznačila všetkých vlastníkov poľovných pozemkov v poľovnom revíri, súd prvej inštancie konštatoval nedostatok pasívnej vecnej legitímácie a žalobu z tohto dôvodu zamietol.

1.2. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal otázkou existencie naliehavého právneho záujmu berúc do úvahy, že žaloba bola podaná ešte za účinnosti predchádzajúcej procesnej úpravy, ktorá umožňovala podať žalobu na určenie právnej skutočnosti za predpokladu preukázania naliehavého právneho záujmu. Po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku sa však tento režim zmenil a žaloba na určenie právnej skutočnosti je prípustná len vtedy, ak tak výslovne ustanovuje osobitný právny predpis. Zákon o poľovníctve však takúto možnosť neobsahuje, preto nie je prípustné domáhať sa určenia neplatnosti uznesení zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov; mal za to, že aj v prípade posudzovania podľa predchádzajúceho právneho stavu žalobkyňa naliehavý právny záujem nepreukázala, pretože určenie neplatnosti uznesení len voči ňou označenému žalovanému by nemalo žiaden právny účinok voči ostatným vlastníkom. Ďalej poznamenal, že žalobkyňa si žalovaného vybrala iba preto, že bol zvolávateľom zhromaždenia, avšak samotný výsledok konania by sa jej postavenia nijako nedotkol. Žalobkyňa sa navyše nikdy neuchádzala o užívanie poľovného revíru, ani ho ako obec vzhľadom na jeho charakter nemohla užívať. Z pohľadu výšky odplaty za užívanie revíru by sa jej postavenie nezmenilo, preto nemohla mať na určenie neplatnosti uznesení naliehavý právny záujem. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 29. februára 2024 sp. zn. 18Co/22/2023 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobkyni v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení poukázal na obsah spisu, podľa ktorého sa na základe zvolania žalovaného (odštepného závodu Vranov nad Topľou) konalo 11. decembra 2015 zhromaždenie vlastníkov poľovných pozemkov poľovného revíru Danova - Palota, ktoré svojím uznesením zrušilo všetky predchádzajúce uznesenia prijaté na zhromaždení konanom 06. októbra 2015. Žalobkyňa sa v konaní domáhala určenia neplatnosti uznesení prijatých na zhromaždení z 11. decembra 2015. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní neboli splnené základné procesné podmienky, najmä pokiaľ ide o otázku vecnej legitímácie účastníkov. Pripomenul, že súd je povinný skúmať vecnú legitímáciu aj bez návrhu, a to tak na strane žalobcu, ako aj na strane žalovaného. V predmetnom spore išlo o uplatnenie práv, ktoré patria všetkým vlastníkom poľovných pozemkov tvoriacich spoločný poľovný revír, preto je dané nerozlučné spoločenstvo v zmysle § 77 ods. 1 CSP. Rozsudok v takomto prípade musí platiť voči všetkým účastníkom právneho vzťahu. Ak nie sú všetci vlastníci účastníkmi konania, žaloba trpí nedostatkom pasívnej legitímácie.

2.2. Žalobkyňa nepreukázala svoju aktívnu legitímáciu a až v odvolacom konaní uviedla, že je vlastníkom poľovných pozemkov, no bez doloženia listinného dôkazu. Takéto tvrdenie považoval odvolací súd za neprípustnú novotu v zmysle § 366 písm. d) CSP. Žalobkyňa sa postavila do úlohy ochrancu menšinových vlastníkov, čo však neznamenalo preukázanie jej aktívnej legitímácie v spore. Ohľadom námietky žalobkyne, že navrhla rozšírenie okruhu účastníkov konania, odvolací súd poznamenal, že súd prvej inštancie o jej návrhu rozhodol uznesením, proti ktorému odvolanie nie je prípustné a preto odvolací súd nemohol jeho rozhodnutie preskúmať ani zmeniť. Ak žalobkyňa už v žalobe neoznačila všetkých účastníkov sporu, vystavila sa procesnému riziku, že žaloba bude z tohto dôvodu zamietnutá.

2.3. Odvolací súd ďalej vychádzal z toho, že samotné nevykonanie všetkých žalobkyňou navrhovaných dôkazov nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý proces. Právomoc súdu zahŕňa aj rozhodnutie o tom, ktoré dôkazy sú potrebné na zistenie skutkového stavu. Ak neboli splnené procesné podmienky konania (neúplný okruh účastníkov), nevykonanie ďalších dôkazov bolo vecne správne, pretože výsledok dokazovania by nemohol viesť k inému rozhodnutiu. O trovách konania rozhodol podľa § 396

ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na § 420 písm. f) CSP. Kritizovala postup súd prvej inštancie, ktorý odmietol vykonať podstatné dôkazy, ktoré mohli mať zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Ďalej sa ohradila proti tomu, že prvoinštančný súd nereagoval na návrh o rozšírení okruhu účastníkov sporu na strane žalobcu z 19. októbra 2018, ani nevydal rozhodnutie o tom, že tento návrh zamietajú; týmto postupom pritom spôsobil zamietnutie žaloby. Odvolací súd sa predmetnou námietkou odmietol zaoberať, čím sa odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke neprípustenia vstupu ďalších účastníkov do konania. Dovolateľka preto konštatovala, že nesprávnym procesným postupom a právnym posúdením veci malo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Žiadala zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný uviedol, že dovolateľka nekonkretizovala nielen v konaní ale ani v podanom dovolaní, aké konkrétne dôkazy navrhla vykonať a ako mohlo vykonanie navrhovaného dokazovania ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej. Poukázal na skutočnosť, že podanie žalobkyne z 19. októbra 2018 bolo zmätočné, keďže z jeho textu nevyplývalo, že žalobkyňa má záujem o rozšírenie účastníkov konania na jej strane. Navyše, prípadné rozšírenie okruhu strán sporu o tri subjekty bez preukázania, že tieto osoby sú vlastníkami poľovných pozemkov v revíri (keď týchto vlastníkov je niekoľko stoviek), nemohlo mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol, alternatívne zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala, že (i) súd prvej inštancie neprípustil rozšírenie okruhu účastníkov konania, (ii) neboli vykonané podstatné dôkazy majúce vplyv na rozhodnutie vo veci samej, (iii) odvolací súd sa nevysporiadal s jej odvolacou námietkou.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

14. Dovolací súd sa prednostne zaoberal námietkou dovolateľky, podľa ktorej súd prvej inštancie nerozhodol o jej návrhu na pripustenie ďalších účastníkov konania, čím malo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

15. Zmyslom pristúpenia do konania na strane žalovaného (§ 79 CSP) je poopravenie legitímne vyvolaného omylu žalobcu, ktorý môže vyplývať z rôznej interpretácie práva o tom, proti komu malo byť právo správne žalované. Účelom tohto inštitútu je odstránenie nedostatku pasívnej vecnej legitímácie (ktorý tu bol už v čase začatia konania a ktorý by inak viedol k zamietnutiu žaloby) tak, aby vec bola prejednaná a rozhodnutá v rámci už začatého konania aj voči inej osobe. Rozhodnutie o povolení pristúpenia ďalšieho subjektu do konania nesmie byť v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Ak by pristúpenie ďalšieho subjektu vyvolalo ďalšie dokazovanie, ktoré by inak nebolo potrebné a viedlo k oddialeniu rozhodnutia sporu medzi doterajšími stranami - vtedy nie sú spravidla dané dôvody na to, aby pristúpenie ďalšieho subjektu do konania bolo pripustené.

16. Z obsahu spisu vyplýva, že prvý návrh žalobkyne na vstup ďalších (3) subjektov do konania bol podaný ešte 19. októbra 2018, keď vec bola vedená na Okresnom súde Humenné. Po následnom určení Okresného súdu Vranov nad Topľou ako súdu príslušného na konanie v prvej inštancii sa konalo 04. novembra 2019 pojednávanie, na ktorom súd žalobkyňu výslovne upozornil na potrebu predložiť riadny a konkrétny návrh s náležitosťami podľa CSP, t. j. taký, ktorý jasne identifikuje subjekty, právny dôvod ich vstupu do konania a vyjadrenie k tomu, či majú vystupovať na strane žalobcu alebo žalovaného. Žalobkyňa následne 05. decembra 2019 podala návrh, ktorým žiadala pripustiť vstup 753 ďalších subjektov do konania. K návrhu pripojila zoznam subjektov, avšak bez uvedenia ich procesného postavenia, právneho dôvodu vstupu či vecného odôvodnenia návrhu. Súd prvej inštancie preto uznesením zo 16. decembra 2019 č. k. 11C/14/2019-193 tento návrh zamietol, keď uviedol, že návrh

neobsahuje žiadne konkrétne dôvody ani právne opodstatnenie vstupu týchto osôb a je v rozpore so zásadou hospodárnosti konania (§ 17 CSP). Po viac ako troch rokoch od začatia konania by pripustenie takého množstva účastníkov neúmerne predĺžilo konanie a oddialilo rozhodnutie vo veci samej a bolo by v rozpore s účelom civilného procesu, ktorým je zabezpečiť rýchlu a efektívnu ochranu subjektívnych práv.

16.1. Žalobkyňa 06. februára 2020 podala nový návrh, v ktorom žiadala opätovne vstup 753 subjektov do konania, a to na strane žalovaných. Prvoinštančný súd uznesením z 23. marca 2020 č. k. 11C/14/2019-204 aj tento návrh žalobkyne na pripustenie ďalších subjektov do konania zamietol ako neodôvodnený a neúplný; konajúci súd opätovne uviedol, že žalobkyňa nepreukázala, prečo má byť do konania vstúpené tak rozsiahle množstvo osôb, keď ide o subjekty, ktoré sú jej známe od začiatku konania. Zdôraznil, že žalobkyňa neposkytla bližší dôvod, na základe ktorého majú pristúpiť práve navrhované subjekty, okrem toho, že ide o spoločné práva a povinnosti. Dodal, že žalobkyni nič nebráni podať novú žalobu, ktorá by spĺňala všetky náležitosti a bude dostatočne odôvodnená. Postup žalobkyne preto vyhodnotil ako odporujúci zásade procesnej hospodárnosti a právnej istoty účastníkov.

16.2. Z uvedeného skutkového a procesného vývoja vyplýva, že súd prvej inštancie o (ustálených) návrhoch žalobkyne rozhodol, pričom jej poskytol reálny a dostatočný priestor na ich doplnenie a odôvodnenie. Nemožno preto hovoriť o situácii, že by návrhy zostali bez rozhodnutia alebo že by súd bol pasívny. Práve naopak, súd sa obsahom návrhov opakovane vecne zaoberal, analyzoval ich z pohľadu procesných predpokladov podľa § 79 CSP, ako aj z hľadiska zásady hospodárnosti konania a zásady efektívnej súdnej ochrany podľa čl. 17 CSP, pričom riadne a presvedčivo dospel k záveru, že návrhy nie sú dôvodné.

17. Dovolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie postupoval v súlade so zákonom, o návrhoch žalobkyne rozhodol a svoje rozhodnutia primerane odôvodnil. Z jeho postupu nemožno vyvodit' vadu podľa § 420 písm. f) CSP, keďže z posudzovaného hľadiska žalobkyňa nebola ukrátená na uplatnení procesných práv.

18. Dovolací súd ďalej skúmal, či sa odvolací súd dostatočne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s námietkou dovolateľky, že súd prvej inštancie nerozhodol o jej návrhu na pripustenie ďalších účastníkov konania.

18.1. Zo samotného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že odvolací súd sa touto otázkou explicitne zaoberal a prijal k nej právny záver, ktorý je preskúmateľný, logický a vnútorne konzistentný. Odvolací súd v bodoch 21. a 22. svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa v odvolaní namietala nerozhodnutie o rozšírení okruhu účastníkov, no z obsahu spisu je zrejmé, že konajúci súd o návrhu rozhodol dvakrát - uzneseniami z 16. decembra 2019 a 23. marca 2020, pričom v oboch prípadoch návrh zamietol. Odvolací súd výslovne konštatoval, že podľa § 79 CSP sa o návrhu na pristúpenie ďalšieho subjektu rozhoduje uznesením, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, a preto ani on sám nemohol také rozhodnutia preskúmať alebo meniť. Zároveň dodal, že tým, že žalobkyňa už v pôvodnej žalobe nevymedzila úplný okruh strán sporu, vystavila sa procesnej situácii, ktorá viedla k zamietnutiu žaloby.

19. Odvolací súd tak v podstate preskúmal úvahu súdu prvej inštancie o nepripustení pristúpenia ďalších žalovaných do konania a urobil ju predmetom odvolacieho prieskumu. Jednoznačne potvrdil, že súd prvej inštancie o návrhoch žalobkyne na rozšírenie okruhu účastníkov rozhodol v súlade so zákonom a vylúčil akýkoľvek deficit v procesnom postupe. Zmysluplne vysvetlil, že neúplné vymedzenie účastníkov v žalobe bolo dôsledkom vlastného procesného postupu žalobkyne, ktorý nemôže byť dodatočne korigovaný v odvolacom konaní. Týmto spôsobom sa odvolací súd vecne vyrovnal s jadrom námietky, čím naplnil požiadavky § 220 ods. 2 CSP na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Dovolací súd preto uzatvára, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v namietanej časti nevykazuje znaky arbitrárnosti či nepreskúmateľnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

20. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľka sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z uvedených dôvodov dovolací súd konštatuje, že ani v tejto časti nedošlo k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý proces.

21. Pokiaľ dovolateľka rozporovala nevykonanie „podstatných dôkazov“, dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 CSP). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

21.1. Avšak dovolateľka v podanom dovolaní nijako nekonkretizovala, ktoré dôkazy mala na mysli, aký bol ich obsah, účel alebo relevancia, ani čo nimi malo byť preukázané vo vzťahu k predmetu konania. Neuvedla, v čom malo spočívať pochybenie súdu pri ich nevykonaní, resp. akým spôsobom by ich vykonanie mohlo priviesť k priaznivejšiemu výsledku konania. Takto formulovaná výhrada preto ostáva len v rovine všeobecného a ničím nepodloženého nesúhlasu s priebehom dokazovania. Všeobecné tvrdenie, že „súd odmietol vykonať podstatné dôkazy“ bez ich bližšej špecifikácie, nenapĺňa bez ďalšieho ani zákonné požiadavky kladené na riadne vymedzenie dovolacieho dôvodu (§ 431 ods. 2 CSP). Z obsahu rozhodnutí súdov nižších inštancií navyše vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané v rozsahu potrebnom na posúdenie splnenia procesných podmienok konania, a keďže žaloba bola zamietnutá z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie, ďalšie dokazovanie by nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Dovolací súd z týchto dôvodov vyhodnotil aj túto námietku dovolateľky z hľadiska existencie vady zmatocnosti podľa § 420 písm. f) CSP ako irelevantnú.

22. Napokon, z obsahu dovolania vyplýva aj námietka dovolateľky ohľadom právneho posúdenia veci. K tomu dovolací súd zdôrazňuje, že v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP možno posudzovať len procesné pochybenia súdov, ktorými sa strane znemožnila realizácia jej procesných práv v miere predstavujúcej porušenie práva na spravodlivý proces. Samotné nesprávne právne posúdenie veci však takúto procesnú vadu nezakladá (porovnaj R 24/2017). Ako opakovane uviedol aj Ústavný súd Slovenskej republiky, nesúhlas účastníka s právnym názorom všeobecného súdu nemôže byť sám osebe dôvodom na záver o zjavnej neodôvodnenosti či arbitrárnosti rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu (porovnaj aj R 54/2012, 1Cdo/62/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 7Cdo/26/2010) vyplýva, že realizácia procesných oprávnení účastníka sa neznemožňuje tým, že súd vec právne posúdi odlišne od jeho predstáv. Skutočnosť, že dovolateľka zastáva iný právny názor než odvolací súd, sama osebe nezakladá a nedokazuje existenciu vady podľa § 420 písm. f) CSP.

23. Dovolací súd nad rámec uvedeného pripomína, že nemožno pripustiť, aby pojem porušenia práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP mal byť interpretovaný a uplatňovaný tak extenzívne, že zahŕňa aj vecnú legitímáciu, pretože by sa dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP zamerané na odstraňovanie väd zmatocnosti bez náležitého zákonného základu stalo dovolaním podľa § 421 CSP, ktorého cieľom je náprava nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, a aj to výlučne v druhovo definovanej otázke vecnej legitímácie. Popísaný koncept nezodpovedá vôli zákonodarcu vyjadrenej v systematike právnej úpravy dovolania, ako aj v podstate taxatívne vymenovaných dôvodov prípustnosti dovolania a dovolacích dôvodov.

24. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP]. Dovolací súd preto dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.